

baggrund initiativ til en ændring af loven om fuldbyrding af nordiske domme på straf m.v., hvorved bestemmelserne om betingede domme blev gjort gældende for domme til samfundstjeneste. Samtidig opfordrede man de øvrige nordiske lande til i samme øjemed at gennemføre de nødvendige ændringer i den nationale lovgivning.

I Sverige kan samfundstjeneste idømmes efter en forsøgsordning, der siden 1. januar 1991 har været landsdækkende. Ordningen udløber med udgangen af 1995. I lighed med den danske ordning idømmes samfundstjeneste som vilkår i en betinget dom. Svenske domme om samfundstjeneste kan således overføres efter de gældende regler om overførsel af betingede domme i den nordiske fuldbyrdelseslov. Imidlertid har det svenske justitsministerium oplyst, at man i forbindelse med gennemførelsen af permanente regler om samfundstjeneste ikke kan udelukke, at samfundstjeneste fremover skal idømmes som en selvstændig retsfølge af en ubetinget dom.

Afgørelser om samfundstjeneste, truffet i Danmark, kan således for tiden fuldbyrdes i Sverige efter de gældende regler om overførsel af betingede domme, ligesom afgørelser, der er truffet i Sverige, kan fuldbyrdes i Danmark. Derimod kan norske afgørelser om samfundstjeneste næppe overføres til Danmark efter reglerne om betingede domme, idet bestemmelse om samfundstjeneste i Norge nu træffes ved en ubetinget dom. På tilsvarende vis er det tvivlsomt, om finske afgørelser om samfundstjeneste kan fuldbyrdes i de øvrige nordiske lande. De islandske afgørelser om samfundstjeneste må antages helt at falde udenfor den nordiske fuldbyrdelseslovs område, idet der er tale om en administrativ afgørelse om samfundstjeneste.

4.2. Justitsministeriets overvejelser

Det er Justitsministeriets opfattelse, at afgørelser om samfundstjeneste - uanset hvilken teknisk løsning der vælges i de øvrige nordiske lande - som udgangspunkt bør kunne overføres til et andet nordisk land. Justitsministeriet finder det derfor nødvendigt, at den nordiske fuldbyrdelseslov tilpasses, således at det med sikkerhed er muligt for Danmark at fuldbyrde domme til samfundstjeneste, afsagt som led i en ubetinget dom. Det foreslås derfor, at de gældende bestemmelser om overførsel af betingede domme udvides til også at omfatte andre former for domme til samfundstjeneste. Samme fremgangsmåde er anvendt i Norge i forbindelse med ændringen af 29. april 1993 af lov om fuldbyrding af nordiske domme på straf m.v.

Justitsministeriet har i lyset af den islandske forsøgsordning overvejet, om der tillige bør skabes

hjemmel til overførsel af bestemmelser om samfundstjeneste, truffet ved administrativ afgørelse. Justitsministeriet er imidlertid af den opfattelse, at man bør afvente forsøgsordningens udløb og vedtagelsen af endelige regler om samfundstjeneste på Island, og at spørgsmålet om ændring i givet fald bør drøftes nærmere med de øvrige nordiske lande. Den islandske forsøgsordning foreslås således ikke omfattet af lovforslaget. Om de enkelte ændringer i den nordiske nordiske fuldbyrdelseslov henvises i øvrigt til § 3 og de specielle bemærkninger hertil.

5. Overførsel af vidner, der er frihedsberøvet i udlandet

5.1. Gældende ret

Den europæiske retshjælpskonventions art. 11 giver mulighed for overførsel af personer, der er frihedsberøvet i et land, med henblik på personligt fremmøde som vidne eller konfrontation i et andet land. Hvis en stat fremsætter en sådan anmodning om overførsel, skal den berørte person som udgangspunkt midlertidigt overføres til det territorium, hvor afhøringen eller konfrontationen agtes foretaget. Det er imidlertid en betingelse, at den pågældende tilbageføres inden for en tidsfrist, der er fastsat af den anmodede stat, og ikke drages til ansvar eller videreudleveres til tredjeland for nogen strafbar handling, begået før overførslen til den begærende stat, jf. konventionens art. 12. Endvidere kræves efter art. 11, stk. 3, at den overførte person forbliver i forvaring (»custody«) på den begærende stats territorium og i givet fald også i den stat, gennem hvilken der er anmodet om overførsel, medmindre den anmodede stat fremsætter begæring om, at den pågældende skal løslades.

Den anmodede stat kan i øvrigt nægte at imødekomme en anmodning om overførsel, såfremt den frihedsberøvede person ikke samtykker, eller den pågældendes tilstedeværelse er påkrævet i forbindelse med en straffesag, som verserer på den anmodede stats territorium. En anmodning kan ligeledes nægtes, såfremt overførslen vil kunne medføre, at varigheden af frihedsberøvelsen forlænges, eller der er andre afgørende grunde til ikke at overføre den pågældende til den begærende stats territorium.

De nævnte bestemmelser finder tillige anvendelse på det nordiske samarbejde. Hverken Den Nordiske Overenskomst af 26. april 1974 om gensidig retshjælp, jf. bekendtgørelse nr. 100 af 15. september 1975, eller lov nr. 182 af 7. maj 1975 om nordisk vidnepligt indeholder således regler om overførsel af personer, der er frihedsberøvet i et andet nordisk land, med henblik på personligt fremmøde som vidne eller medvirken ved konfrontation.